

ÉLŐ SZIGET

Időszakos plébániai értesítő

Esztergom - Városi
Plébánia

2022. február

XV/2. szám

Napjaink még mindig a járvány árnyékában telnek, bár a tudósítások szerint enyhül a szorítás, talán a tavasz folyamán „kivetkőzhetünk” maszkjainkból, szorongásunkból!

Hál'Istennek, László atya is lassan újra visszatérhet közénk! Sokunknak hiányzott, nélküle nem úgy mennek a dolgok, mint mikor aktív. Igaz, a pihenés ráfért – bár nem ilyen áron...

Lassan bontakozik a közösségi életünk, azért a „bátrabaknak” van lehetősége bekapcsolódni a közös imába. Az imára pedig szükségünk lesz, mert az lelkünknek biztosságot, megnyugvást, belső békét ad a viharfelhőket produkáló környezetünkben, amik gyülekeznek határainkon belül és azon túl is.

„Boldogok a békességesek...” a februári imaóránk mottója.

Ny. L.

Kedves Testvérek!

Február 11-én ünnepeltük a Betegek Világnapját. Ezt a napot Szent II. János Pál pápa rendelte el 1993-ban. Miért pont ekkorra? 1858. február 11-én Lourdes-ban a Szűzanya megjelent egy kislánynak, Bernadettnek, és arra kérte őt, hogy imádkozzon a bűn betegségében szenvedő emberekért. Azóta is emberek milliói mennek erre a zarándokhelyre, hogy testi-lelki gyógyulást találjanak.

Volt egy idős plébános, aki azt mondta, hogy 3 féle ember létezik a földön: aki volt beteg, aki most beteg, és aki lesz beteg. Mennyire igaza volt. Mindezt magam is megtapasztaltam az elmúlt időszakban. Hiszen az ember éli a hétköznapjait, teszi a dolgát, majd egyszer csak azt mondják neki, hogy meg kell őt műteni. De hogyan is kezdődött ez nálam? Októberben kaptam egy levelet a Népegészségügytől, hogy van lehetőség most vastagbélműtőre. És már itt megtapasztalhattam az isteni Gondviselést. Hiszen bárki mást kérdeztem, senki nem kapott ilyen levelet a környezetemben. Sajnos a szűrés eredménye pozitív lett, így azt javasolták, hogy végezzek el egy vastagbélműtőt is.

Megint az isteni Gondviselésnek köszönhetően ezt a vizsgálatot Dr. Pák Gábor főorvos úr végezte, akiben teljesen megbíztam. Ő vette észre, hogy a vastagbélben van egy ismeretlen eredetű daganat, amit mindenképpen műtéti úton el kell távolítani. December 14-én mentem be a kórházba és másnap végezték el a műtétet. Az az egy hét, amit bent töltöttem, olyan volt, mint egy lelkigyakorlat, egy kis testi szenvedéssel egybekötve. Sokat tudtam imádkozni, olvasni, gondolkodni. Ráadásul az ablakomból ráláttam a Kerektemplomra, a folyosóról pedig a Belvárosi templomra. Így, amikor misére harangoztak, lélekben ott voltam én is. A nővérek és az orvosok nagyon kedvesek voltak, sokat segítettek. Ráadásul úgy alakult, hogy édesanyám ugyanezen a héten szintén bekerült a kórházba, egy emelettel lejjebb. Sokat segített ez nekem, hogy tudtam, ott van a közelemben.

December 20-án jöttem haza, és a feladat nem volt más, mint minden nap a gyógyulásra koncentrálni. Ez a két hónap megint egy kicsit olyan volt, mint egy lelkigyakorlat. Sokat tanultam ezen időszak alatt. Ráadásul megtapasztalhattam, hogy milyen sokan szeretnének segíteni a gyógyulásban. Azt is tudtam, hogy mennyien imádkoznak érttem.

Az ima erejét különösen is éreztem. Az pedig nagy kegyelem, hogy a daganat jó indulatú volt, így a gyógyulás után már nincs több tennivaló.

Szeretném megköszönni Andor atyának, hogy hűségesen helyt állt ez alatt az időszak alatt. Nem volt neki könnyű. Misi-nak is szeretném megköszönni, hogy nagyon sok mindenben segítségemre volt. Végül pedig szeretném megköszönni mindenkinek az imádságot és a sok segítséget, amelyet kaptam. Jó volt megtapasztalni, hogy a pásztor számíthat a nyájára, ha bajba kerül. Büszke vagyok egyházunkra, és boldogsággal tölt el, hogy itt lehetek pásztor. Bízom benne, hogy tovább haladunk az Istenhez vezető úton.

Imádkozzunk ebben a hónapban a betegekért, hogy az Isten adjon nekik testi-lelki gyógyulást! Szűz Mária betegek gyógyítója, könyörögi érettünk! Amen.

László atya

Február 11-e a Szűzanya Lourdes-i jelenésének emléknapja, egyben 1992-óta Szent II. János Pál pápa rendelkezése szerint a **Betegek Világnapja** is. A világnap célja a pápai meghatározás szerint, hogy „Isten népe kellő figyelmet szenteljen a betegeknek, illetve segítse elő a szenvedés megértését.”

Csoportunk a vírus miatti zárás előtt minden kedden kérte a betegek gyógyulását - Ambrusné Terike vezetésével. A covid alatt otthonainkban egyénileg mondtuk el imáinkat. A járványügyi szabályok enyhülésével ismét lehetőség nyílt a találkozásra, így február 11-én a Belvárosi templomban a 17 órai szentmise után Terikénk által összeállított imákat közösen mondtuk el a Kórház Beteglátogatási Csoportjával.

Imádság Szent Rafaelhoz, a betegek angyalához: *Rafael arkangyal, egészségünk gondozó orvosa, szállj le a mennyből meggyógyítani a betegeket, és megoldani életük nehéz problémáit. Maradj velünk, ó Arkangyal, akit Isten gyógyszerének hívnak. Szüntesd meg testünk betegségeit, és adj nekünk egészséges lelkiületet. Amen.*

Karitás csoport

„Láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” – volt a mottója az idei **Ökumenikus Imahétnek**. A Kerektemplomban csütörtökön volt az imaest, amelyen nagytiszteletű **Ágoston Csaba** református lelkész fejtette ki gondolatait az aznapi evangéliumi részlet alapján. Köszönettel vittük tanítását, amit megosztunk Olvasóinkkal:

Máté 2,7-10

A napkeleti bölcsek bibliai története köré számos legenda fonódott az idők folyamán. Az V. századtól tudni vélték, hogy hárman voltak. Valószínűleg abból következtettek erre, hogy három ajándékot nevez meg a Biblia. Később a nevüket is tudni vélték: Gáspár, Menyhért, Boldizsár. Aztán elterjedt róluk a későbbi századokban, hogy ezek királyok voltak, mert mesés kincsekkel érkeztek. Aztán további legendák fűződtek a bölcsek egy-egy személyéhez, egy-egy alakjához, hogy melyik hol volt király, hogy milyen emberi nyomorúságokban voltak éppen akkor, és a kis Jézus, hogyan segített ezeken a nyomorúságaikon.

Elkerülhetetlen dolog, ember voltunkkal valahogy együtt jár, hogy a tényeket azonnal megszürijük, illetve körül vesszük a saját gondolatainkkal. Elkerülhetetlen, hogy a tényeket a magunk módján értelmezzük, raktározzuk emlékezetünkben és meséljük

tovább. És amivel az ember szívesen foglalkozik, ahhoz különösen szívesen költ hozzá a maga fantáziája szerint sok kedves dolgot. A keleti bölcsek története köré fonódott legendák azt mutatják, hogy ez a történet nagyon kedves volt a keresztyénség történetében. Ezt a történetet sokszor mesélték, és a magukénak érezték az emberek. Valahogy benne magukat is megtalálták, és ezért a maguk módján, a maguk elképzelései szerint színeztették.

Szép dolog ez, és természetes dolog, de Isten üzenetét mindig csak a Bibliából fogjuk megérteni. Amit köré emberek raktak, az arra jó, hogy fölhívja a figyelmünket a bibliai történetekre, hogy itt nem akármiről lehet szó, ha az egész világ 2000 éve foglalkozik vele. De, ha azt akarjuk megtudni, hogy mit mond nekünk az Isten, akkor térjünk vissza a Bibliához.

Itt arról van szó, hogy bölcsek érkeztek napkeletről. Hogy hányan? Azt nem tudjuk. Hogy ez a napkelet mit jelent? Azt sejtjük. A bölcseket ugyanis a Biblia eredeti szövege mágusoknak hívja. A mágusok csillagászok, illetve csillagjósok voltak. Természettudósok a maguk korában, akik azonban nem a mai értelemben vett egzakt természettudományt művelték csupán, hanem az általuk megfigyelt jelenségekből olyan következtetéseket is levontak, amelyek mai értelemben nem szigorúan tudományosak.

A mágusoknak, az eget vizsgáló és a csillagokból olvasni kívánó és jósló tudósoknak a hazája Babilónia volt. A babilóniaiak istenei az ő hitük szerint a csillagokban jelennek meg. Egy-egy csillag egy-egy istenségnek a megjelenése, megtestesülése. Vagy egy-egy földi uralkodó, vezető személyiség, egy-egy isteni küldött jele az égen. Esetleg földi események mennyei előképe. Ami az égen lejátszódik, az majd a földön is le fog játszódni.

Ebben a tudományukban nem kell, hogy kövessük őket. A mai tudomány az ő tudományukat természetesen meghaladta, ahogy a mai tudományt is meghaladja majd a holnapi.

Isten, (amint látjuk) mindenkinek a maga módján, a maga nyelven szól, hiszen másképp nem tudja megszólítani. Ezeket az ókori keleti bölcseket, mágusokat, szintén a maguk nyelven szólította meg, az égen láttak valami jelt, amiből ők arra következtettek, hogy megszületett Izraelben a megígért nagy király.

Talán sokan hallották már (a héten is elhangzott), hogy ókori csillagászati naptárakból, még arra is tudunk következtetni, hogy körülbelül mit láttak a tudósok. A Jupiter és Szaturnusz bolygók találkozását, fedésbe kerülését a Földről nézve, a hal csillagképe előtt. Mivel a Jupiter a legnagyobb bolygó, az uralkodó csillagának tekintették. A Szaturnusz Izrael csillaga volt. A hal csillagkép pedig az állatöv utolsó eleme, tehát a végidők zónája. Ezért, hogy az uralkodó csillaga, Izrael csillagával a végidők zónájában találkozott, ebből arra következtethettek a tudósok, a babiloni csillagászok, hogy az utolsó idők nagy királya megszületett Izraelben.

Erről a nagy királyról, ők egyebet is hallhattak már. Krisztus születése előtt félezer évvel, a zsidókat fogságba vitték Babilonba. És a fogságba vitt zsidók egy része nem tért vissza hazájába, amikor ezt megtehetette volna, hanem ott maradt Babilonban. Évszázadokkal Jézus születése után még mindig jelentős zsidó kolónia élt Babilóniában. Ott írták tulajdonképpen a zsidó hagyományok foglatának a leghíresebb művét, a Talmudot.

Nos, hallhattak ezek a bölcsek arról, hogy a közéjük hurcolt zsidók várják az Isten különleges követét, a Messiást. És erről a Messiásról sok-sok prófécia szól. Bálám prófécijától elkezdve, Ézsaiáson és szinte valamennyi próféta egy-egy mondatán keresztül a legutolsóig, a fogságban élt próféták bizonyágtételéig.

Na, erről, a próféták által megjövendölt, minden korábbi isteni követtől, prófétától - minőségileg megkülönböztethető, különleges isteni követről - adott nekik jelt a csillag. Elindultak, tehát messze Babilóniából, és mintegy 1000 kilométert tehettek meg, míg Jeruzsálembé érkeztek a zsidók fővárosába, hogy

ahogy olvassuk: leborulva imádják ezt az isteni követet, a Messiást. Nyilván arra készültek, hogy Jeruzsálem virágban várja - nem őket -, hanem a Messiást. Hogy mindenki erről beszél, és ők már az országba érkezve egy csomó dolgot megtudhatnak róla. Némi csalódással vehették tudomásul, hogy Izrael földjére érkezve senki nem beszélt arról, hogy megszületett volna a Messiás.

Megérkeznek Jeruzsálembé, és ott senki nem tud róla semmit. Mennek a királyi palotába, és a királyi palotában zavartan kérdezik, hogy: kit kerestek tulajdonképpen? És miért is gondoltátok, hogy megszületett most a Messiás? Semmit nem tudunk róla.

Heródesről nem olvassuk, hogy szállással, ennivalóval kínálta volna őket, vagy mint messziről jött előkelő vendégeket, különös tisztességben részesítette volna, hanem sejtjük, hogy félreállította őket és várakoztatta. Várakoztatta őket, addig, amíg Heródes a saját írástudóitól információkat szerzett, hogy hol is kell ennek a Messiásnak megszületnie? Heródes, a zsidók királya nem tudta, hogy hol kell a Messiásnak megszületnie. Nem ismerte a próféciaikat!

Mi tudjuk már, hogy Heródes nem zsidó származású volt, hanem edomita, és egész életében rengeteget küszködött azért, hogy elfogadtassa magát a zsidókkal. Bizony ő nem nagyon ismerte a próféciaikat. De ismerték a papjai. Kikeresték Mikeás próféta tekerését, és ott megtalálták, hogy „*te Júdeának Betleheme, semmiképpen nem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai közül, mert belőled származik a fejedelem, aki legelteni fogja népemet*”.

Kimondták, hogy Betlehemben kell megszületnie.

Heródes ezután titkon hívatta a bölcseket. Nem a nagyteremben hirdette ki ezt a boldogító hírt, hogy: Betlehemben született Messiás, és nézzük meg, keressük meg. Nem, hanem valahol ott a kapu alatt, titokban, hogy senki más ne tudjon róla. És kérte őket, hogy megtalálják, akkor adjanak neki hírt, hogy ő is tisztességet tegyen neki.

Álnok volt a király, aki hatalom féltésében megölette a sógorát, a nagybátyját, a tulajdon feleségét, két gyermekét és rengeteg embert, annyira féltette a trónját. Egyáltalán nem lehet rajta csodálkozni, hogy amikor a bölcsek később nem tértek vissza hozzá, akkor Betlehemben és a környékén minden két éven aluli gyermeket megöletett. A bölcsek pedig elindultak Betlehembe (ez kb. 8 kilométerre van Jeruzsálemtől).

Azt hiszem, senki nem csodálkozna rajta, ha ezek a bölcsek nem Betlehembe indultak volna, hanem haza. Hogy mennyei jel adja hírül, hogy megszületett a zsidók nagy királya, és erről az országban senki nem tud. Jeruzsálem idegenül fogadja őket, a király egészen méltatlanul bánik velük. És még csak egy kísérőt sem ad, hogy az éjszakában mellettük legyen, és elvezesse őket Betlehemig. Ők maguk újra fölmálházzák a tevéiket, és indulnak Betlehembe az éjszakában. Leforrázva, megalázva, egy kicsit talán elbizonytalanodva, nyugtalan szívvel és fáradtan. És akkor azt olvassuk, hogy fölnéznek az égre, és az ég vigasztalást nyújt nekik.

Valamikor Ábrahám nézett, így föl az égre, akinek Isten azt ígérte, hogy gyermeke fog születni és nagy néppé teszi őt, és benne megáldatnak a föld minden nemzetségei. És Ábrahám közeledett a 100. évéhez, és még mindig nem volt gyermeke. Fölnézett az égre és bámulta a csillagokat. És akkor Isten azt mondta neki, hogy: meg tudod-e számlálni őket? Nem. Hát ennyi utódod lesz. Ábrahám nézi a csillagokat, és a bibliai történet ezzel a mondatnál zárul, hogy: „hitt pedig Ábrahám az Urnak, és ez tulajdonítatik neki igazságul”.

Hallottam valakitől, hogy amikor kétségei voltak Isten léte felől, a hit értelme felől, az édesapja kivezette a csillagos ég alá. Nézz föl fiam az égre! Ezt ember meg tudta volna alkotni? Nem! Hát, akkor mégiscsak van fölöttünk valaki, aki nagyobb nálunk. És a csillagos ég megtanította ezt a gyermeket hinni.

S most a keleti bölcsek, ahogy indulnak Betlehem felé az éjszakában, fölnéznek az égre, és *imé a csillag, amelyet láttak napkeleten, ott van fölöttük*. Újra megjelenik biztatólag, és Isten azt üzeni a csillagokon keresztül, hogy megszületett az utolsó idők nagy királya Izraelben. Ne féljete, menjete! És ők mennek Betlehembe, és amikor odaérnek ahhoz a helyhez, ahol a kis Jézus volt, pontosan fölöttük volt ez az égi jelenség. Ők pedig, ahogy olvassuk: igen nagy örömmel örvendeztek. Ezt az isteni biztatást szívükbe fogadták, és eljutottak valóban a kisgyermekhez. *Bementek a házba, megtalálták a gyermeket, anyjával, Máriával és leborulva imádták őt.*

Miért jutottak el ezek a bölcsek a betlehemi jászolbölcsőig? Mert csillaglító emberek voltak.

Ugye milyen sokan szerepelnek Krisztus születésének a történetében? Augustus császárról, Heródesről, pásztorokról, katonákról, napkeleti bölcsekről olvashatunk a Szentírásban. De mindezek, és még sok más ember közül Jézus csillagát nem látta meg senki az égen, csak a keleti bölcsek. Pedig a csillag tündökölt mindenki számára láthatóan, és mégsem látták. Vajon miért?

Mert nem voltak csillaglító emberek, mert mással voltak elfoglalva, csak a maguk dolgára figyeltek. Elfelejtettek Isten jeladására tekinteni. Csillaglító ember ma is kevés van. Az Augustusok, Heródesek, pásztorok és katonák országában ma is nagyon ritkán néznek látó szemmel Isten jeladásai felé az emberek. Nagyon leköt bennünket a magunk birodalma, hatalma, harca, a magunk nyája, és elfelejtünk felfelé nézni.

Ezen az imahéten Isten összegyűjt bennünket, hogy estéről estére mi is felfelé nézzünk, az Ő szíve felé. Azt akarja, hogy az Ő jeladásait észreévő, csillaglító emberek legyünk. Ezért szólította meg a pásztorokat az angyalok énekével. Ezért bolygatta meg Heródes nyugalmát a bölcsekkel. Ezért kerestette ki a jövődőlést az írástudókkal. Az ég felé akarta fordítani az emberek szemét.

A keleti bölcsek tekintetét sikerült. Messziről jöttek, de boldogan és biztosan vándoroltak, Isten jele, Jézus csillaga vezette őket, mint egykor népét az Örökkévaló a pusztában. Az elbizonytalanodott, csak földi dolgokra figyelő világban ők csillaglító emberek voltak. Vajon miképp lettek azzá? Mert jó lenne tudnunk nekünk is, úton járó embereknek, hogy vajon merre vezet a jövő, életünk útja? Vajon célba érünk-e? Jó lenne, ha nekünk is jelt adna, ha minket is biztos úton vezetne az Isten! Ha mi is csillaglító emberek lehetnénk!

A keleti bölcsek azért láthatták meg Jézus csillagát, mert tudták, hogy jönni fog, várták és figyelték. Isten vezetését, jeladásait, Jézus szeretett csillagát ma is csak azok veszik észre, akik figyelik, és akik várnak rá. Ma is léteznek ilyen emberek, akik nem csak a bosszúállásra, a pénzhajszolásra, a földi örömekre figyelnek, hanem mindezek felett Istenre. Akik úgy rendezik életüket, hogy legyen idejük Istenre, azokat Isten vezeti.

Valaki egyszer ezt így fogalmazta meg: Ha bajból, betegségből menekültél meg és úgy érezted, hogy Isten segített rajtad, akkor csillaglító ember voltál. Belekondult-e már úgy a szívedbe a harang hívogató hangja, hogy elfutotta szemedet a könny? Olvastál-e otthon Isten szavára vigyázva Bibliát? Volt-e olyan mise vagy prédikáció, amikor azt érezted, hogy neked üzen az Isten? Ha igen, akkor csillaglító ember voltál.

Igaz, sokszor eltévesztjük szemünk elől a csillagot, néha utat is tévesztünk, és Heródes udvarába érkezünk. De a Jézusra vágyók, Jézust keresők újra megtalálják a csillagot, és nagy örömmel örvendeznek. A bölcsek szeme elől Heródesnél eltűnt a csillag, akkor ragyogott fel ismét, amikor eltávoztak onnan. Mikor nem látjuk a csillagot, akkor rossz helyen vagyunk.

De az övéinek megadja Isten az újra és újra felragyogó csillag meglátásának a boldogságát. Jó most ezen a héten újra látni a csillagot, újra érezni Isten szeretetét és vezetését. Jó most újra Jézust várni, hívni, és vele találkozni így együtt, katolikusok,

evangélikusok, görög katolikusok és reformátusok. Jó most eljönni hozzá, mint a bölcsek, és letenni ajándékainkat.

És jó hallani az Ő figyelmeztető szavát, hogy ne Heródes udvarába, a gyilkos indulat, önzés, hatalomvágy udvarába térjünk vissza, hanem menjünk haza más úton, a szeretet útján. Jó megérezni, látni, hogy Isten vezet bennünket az Ő csillagán, az Igén, Krisztuson keresztül ma is. Ámen.

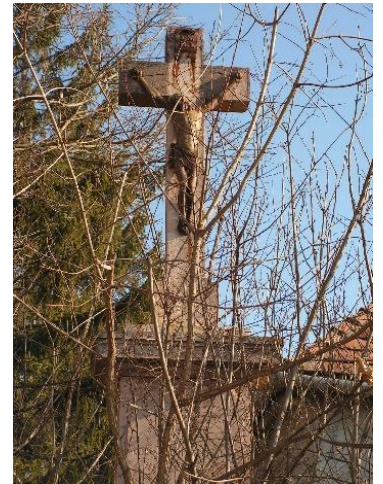
Keresztek és kereszt-túrák

Nagyon jónak tartom a családosok, illetve Kopányiné Mónika kezdeményezését, hogy a köztéri, mezei keresztek egy kis túrával, imával összekötve igyekeznek végiglátogatni. Jó hangulatú kirándulások ezek, aminek zarándok jellege is van. A családokat elkíséri Andor atya is.

Mivel minden hétvégén igyekeznek szervezni egy-egy ilyen programot, újságunkban ezeket aktuálisan nem tudjuk meghirdetni. De a családosokat kérdezve, biztosan értesülhetünk az időpontokról, útvonalakról.

Kicsit elgondolkodtam ezen köztéri „szent helyekről”. Misitől el is kértem azt a felmérést, amit jó pár évvel ezelőtt készítettek a plébánia területén található keresztekéről. A felméréskor 17-ig jutottak, erős a gyanúm, hogy még nem teljes a leltár, pl. a telkünk felső végén, a mélyúti egyik ház előtt is található egy... (Fotó)

Elődeink nagy tisztelettel és hálával állították ezen keresztek, bizonyára mindegyiknek megvan a maga története is. Jártukban-keltükben – előttük elhaladva – kalapemeléssel, keresztvételével, dicsértéssel köszöntötték azt, aki ilyen módon váltott meg bennünket. És mi? Észrevesszük egyáltalán nagy nyüzsgésünkben?

Mostanában a szőlőhegyi tanyánkon tartózkodunk leginkább, egy kicsit visszaéljük „bokros éveinket” (Sík Sándor), azaz a gyermekkori viszonyaink szerint, természet-közelben. És most döböntem rá a feszületek kapcsán, hogy telkünk 500 m-es körzetében legalább 5-6 kereszt található! Felettünk az imént említett, egyelőre még fel nem leltározott, alattunk a lakók (egyház-községünkben Patkó Feri) kezdeményezése által felújított Galagonyás úti kökereszt. Nem sorolom, tessék erre (is) sétálni, rácsodálkozni!

Arra gondoltam, hogy követem a diósvölgyi egyik kereszt gondozójának, Kati néninek hagyományát, ill. egy másik Kati-káét, aki a Szegényházi kápolna előttit tartja rendben, vagy Erzsikéét és Ancikáét, akik a templomunk előttiről gondoskodnak, ugyanezt teszik karitászosaink is a Rozália kápolnánál lévő kereszt esetében. Én is „örökbe fogadok” egy közeli keresztet, gondozom a környékét, alkalmasint virággal, gyertyával, imával „tiszteletemet teszem” előtte...

Milyen nagyszerű lenne, ha ez a gondolat néhány testvérünk szívében visszhangra találna, és egy-egy közeli keresztnek lenne „gazdája”, gondnoka!

Elpogányosodó világunkban csendes tüntetés lenne hitünk, értékrendünk, mindenekelőtt Krisztus mellett!

Annny pénzt, időt, energiát pocskolunk felesleges dolgokra. Szánjunk mindebből egy kicsit a leglényegesebbekre is!

Ny. L.

Kápolnáink

Nagy örömmel számolok be a fejleményekről! Városunk idei költségvetésében 15 millió forintot elkülönítettek a Kálvária kápolna helyreállítására! Nem állítom, hogy az én nyüzsgésem eredményeképpen – ez azért nagyképcség lenne – de talán valamit generált a folyamatos figyelemfelhívásom, segítségkérésem.

Az eddigiekről folyamatosan beszámoltam itt, lapunk hasábjain, konkrét munkákat is végeztünk segítőimmal. Még egy fontos feladat előttünk áll: a torony kikötése, lehorgonyozása a felhelyezett pántoláshoz. Mert az még nem látszik, hogy a konkrét kivitelezés mikor indulhat. Addig is fennáll az a veszély, hogy a torony eldőlhöz. Nos, az előkészítő munkákat nagyjából elvégeztem, csak alkalmas – a kápolnát megközelíteni tudó – emelőkosaras gépet keresünk még. Amint ez megvan, megoldjuk a kikötést.

A pántoláshoz Pónya Lajos készített nekünk megfelelő élvédőket, a legutóbbi bozótirtásban pedig Antalics Imre segített nekem. És még egy nagyszerű dolog: a torony-kikötés várható költségéhez adományt kaptam néhány testvérünktől, amiből az emelőkosaras kocsis díja ki fog jönni. A maradványt is természetesen a cél érdekében fogom „bevetni”!

Mostanában elég gyakran felmegyek, és mindig találkozok emberekkel, akik sajnálkozva nézegetik a pusztulást. Hát, most már biztató szavakat is tudok majd mondani nekik. Meg a facebook-sajnálkozóknak, fanyalgóknak is vigasztaló szavakat tudok üzeni...

Az ima meg az összefogás, ha párosul a jó szándékú cselekedni akarással, akkor előbbre jutunk!

Az eddigiekben kulcsszerepet játszó Schlosser Attilát az Esztergom újság főszerkesztője megkérte, hogy az eddigi fejleményekről számoljon be. Ha minden jól megy, a lap következő számában meg is jelenik majd az írás.

Igy már nem csak az Élő Sziget olvasói, hanem az egész város tudomást szerezhet az egész mentési folyamatról. Biztos vagyok benne, hogy minden esztergomi lokálpatrióta szurkol, mi több, segít nekünk e hajdan gyönyörű kápolnánk megmentésében!

A Polgármester úrra és munkatársaira azért még vár egy kis egyeztetés a Főegyházmegyével. Hál' Istennek, ez már nem az én feladatomban! Azért amiben segíthetek, megteszem...

Mindehhez kérjük híveink lelki támogatását. És majd ha szükség lesz, az anyagit is...

Nyitrai László

Februári imaóráink gondolataiból

Boldogok a békességesek, más fordításban a békesség-szerzők, illetve békességre igyekvők, mert ők Isten fiainak mondatnak.

Néhány hónappal ezelőtt szintén a béke volt a témánk, de ez egy olyan fontos dolog, szelete, talán inkább kerete emberi életünknek, hogy érdemes gyakran elgondolkodnunk rajta. Nagyon aktuális ez a téma, mert a világ, ami körülvesz bennünket, minden, csak nem békesség. Akárhova nézünk, békétlenséget tapasztalunk.

Világhatalmi törekvések feszülnek egymásnak. Gonosz erők – a sátán szolgái – hatalmi gögjükben magukat Istennek képzelők, egyenesen a kaosz-teremtésben érdekeltek, még ebből is hasznot teremtve. Az irányításuk alá került fősodratú média ontja a legvadabb, a hagyományos értékrendet támadó, szerintük az emberi szabadságot védelmező, fals állításait.

A fényes nyugaton már a jobb érzésű emberek sem mernek megszólalni, kiállni a valódi értékek mellett, mert akkor egzisztenciálisan lenullázzák, rosszabb esetben egyenesen üldözik, bebörtönzik őket.

És itthon is van – sajnos! – az ilyen mentalitásnak támogatói rétege. Elég a híreket, híradásokat figyelni.

És itt volnánk mi, akik a keresztény értékrend szerint képzeljük el életünket, a közállapotokat. Egyre többet hallani a verbális és minden más módon megvalósuló keresztényüldözésről. Finnországban épp most készülnek börtönbüntetésre ítélni egy volt minisztert, mert egyik megnyilatkozásában Szent Pál leveléből idézett. Hova tart a világ, benne Európa?

Fekete István Füveskönyvéből jutott eszembe a következő idézet: „*Persze, nem veheti magára az ember az egész világ gyöttrődését és fájalmát, de van közösségi érzés – illetve: kellett volna lenni -, van Biblia, van Becsület – mint ahogy van -, s hitvány közömbösségünkben s elvakult egoizmusunkban nem vettük észre, hogy a körülöttünk égő paloták tüzében egyszer csak a mi kis putrink is lángot vet...*”

Igy gondoljunk a közelgő választásokra...

Röviden...

- Erdő Péter bíboros atya jóváhagyta a két egyesített plébánia régi-új képviselő testületét. Eszerint akik vállalták, hogy tovább segítik ilyen formában az egyházközségünk munkáját, azok most – a következő választásig – maradnak testületi tagok az Esztergom-Városi Plébánián. Hamarosan össze is ül a megújult testület – hosszú szünet után, és a közeljövőben ünnepélyes fogadalmótételre is sor kerül. Imáinkkal is támogassuk őket!

- A Főegyházmegye támogatja a Belvárosi templomunk két fontos, szükséges munkáját. Az egyik a villanyhálózat felújítása, mivel ez már egyre labilisabb, megbízhatatlan, alkalmasint baleset- és tűzveszélyes. A másik szintén időszerű: a templom elkezdett szétnyílni, statikailag ezt meg kell akadályozni. Saját forrásból ezt megoldani nem tudnánk...

- Folytatjuk az elsősombati (Kerektemplom, 17 óra) és elsővasárnapi (kálvária, 15 óra) imádságainkat, amire mindenkit hívunk és várunk! Legközelebb március 6-án találkozunk a kálvárián, ami egyben nagybőjt első vasárnapja is. Hagyományunkhoz híven nagybőjt minden vasárnapján megyünk majd.

- A csendes farsangunk után hamarosan kezdődik a nagybőjt. Bízunk benne, hogy a pénteki keresztútjainkat már nem befolyásolja a járvány! Ennek menetrendjét majd az aktuális hirdetésekben ismerhetjük meg. Előre is hívunk mindenkit ezekre a közös imaalkalmakra.

Anyakönyvi adatok

Kereszteltek: Sárközi Sarolta Zara

Elhunytak:

Hock Ferencné Szádóczky Magdolna	93 éves
Kardos Brunoné, Matyasovszky Ilona	78 éves
Kárpáti Margit	94 éves
Sárközi András	56 éves
Nagy István	70 éves
Nagy Istvánné, Sári Mária	67 éves

<i>Felelős kiadó:</i>	Pokriva László plébános
<i>Felelős szerkesztő:</i>	Nyitrai László
<i>Tördelő szerkesztő:</i>	Németh Tünde
<i>Postacím:</i>	2500 Esztergom, Rudnay tér 9. Tel.: 33/312-291
<i>Bankszámlaszám:</i>	12001008 – 01779574 – 00100001
<i>Honlapcím:</i>	www.szentanna.extra.hu
<i>E-mail:</i>	szentanna@szentanna.extra.hu
<i>A kiadást támogatta:</i>	Somfainé Bernike, Sz. S. Istvánné
<i>Sokszorosítás:</i>	Spori Print Vincze Nyomda